

LB-2002-2521

INSTANS:	Borgarting lagmannsrett - Dom.
DATO:	2003-04-22
PUBLISERT:	LB-2002-2521
STIKKORD:	Avtalerett. Avtaleloven §36.
SAMMENDRAG:	Spørsmål om avtaletolkning av en avtale inngått mellom en tyrkisk fotballklubb og en norsk fotballspiller. Lagmannsretten fant at fotballspilleren hadde rett til å heve avtalen og at kontraktens ordlyd var så klar at denne måtte legges til grunn. Den sentrale bestemmelsen hadde vært gjenstand for forutgående forhandlinger og drøftelser mellom likeverdige profesjonelle parter, som utvilsomt forsto konsekvensene av avtalen og de økonomiske virkninger av et betalingsmislighold.
SAKSGANG:	Oslo tingrett TOSLO-2001-3070 A/36 - Borgarting lagmannsrett LB-2002-2521 A03.
PARTER:	Ankende part: Trabzonspor Kubülü (Advokat Kjell Dagestad). Motpart: Rune Lange (Advokat Dag Steinfeld).
FORFATTER:	Lagdommer Jørgen Fredrik Moen, formann. Lagdommer Ragnhild Dæhlin. Lagdommer Karin Stang.

Saken gjelder krav om hevning av kontrakt.

Fotballspilleren Rune Lange inngikk 4. juli 2000 en avtale med den tyrkiske fotballklubben, Trabzonspor Kubülü (heretter for det meste kalt klubben). Avtalen skulle gjelde for 3 år, fra 1. juli 2000 til 1. juli 2003. Rune Hauge, som var Rune Langes agent førte kontraktsforhandlingene som ble innledet i begynnelsen av mai 2000. Samtidig inngikk Trabzonspor Kubülü en avtale med Tromsø IL, Langes tidligere klubb, om betaling av DM 8300.000 for å overta spilleren.

Kontrakten mellom Rune Lange og klubben skulle reguleres av norsk lov og Oslo byrett var avtalt verneting, jf punkt 12. Avtalens punkt 2 sikret Lange en brutto månedslønn etter skatt på DM 114.583 som forfalt til betaling den første uken hver måned. Tvisten gjelder spørsmål om klubben misligholdt betaling av lønn, på en slik måte at Lange hadde rett til å heve kontrakten. Den sentrale bestemmelse i kontrakten er punkt 11 « Late payment ». Etter denne bestemmelsen påløper det 1 1/2 prosent rente per måned fra 14 dager etter forfall. Dersom lønnen fortsatt ikke er betalt 45 dager etter forfall gir dette fotballspilleren rett til å heve avtalen. Han kan da kreve « free transfer » det vil si at han fristilles, slik at han kan spille for en annen klubb uten at Trabzonspor Kubülü har krav på noe vederlag. Klubben plikter da å medvirke til å overføre hans spillelisens i henhold til reglene fastsatt av Federation Internationale de Football Association (FIFA). I tillegg skal Rune Lange ved slikt betalingsmislighold, også etter han har forlatt klubben, ha utbetalt lønn og andre ytelser i hele kontraktsperioden.

Rune Lange reiste til Tyrkia og begynte å spille for klubben i juli 2000. Det er ikke omtvistet at hans lønn for juli ble betalt for sent. Det er heller ikke omtvistet at augustlønnen og deler av lønnen for september først ble betalt i oktober, og at lønn for oktober, november og desember, samt den resterende del av septemberlønnen ikke ble betalt til Rune Langes konto før han hevet kontrakten.

Rune Lange hevet kontrakten den 25. januar 2001. Dagen etter, den 26. januar, reiste han til Brussel. Klubben mente at Lange ikke hadde rett til å heve avtalen, blant annet fordi Rune Lange før han hevet ble tilbudt kontant oppgjør. Rune Lange avsto å ta imot dette under henvisning til at det ikke var kontraktsmessig. Klubben overførte den 30. eller 31. januar 2001 Rune Langes totale økonomiske utestående per 30. januar 2001. Klubben nektet å frigi hans spillelisens og brakte tvisten inn for FIFA. I brev av 20. februar 2001 til partene ga FIFA uttrykk for at klubben nå hadde oppfylt sine økonomiske forpliktelser overfor Lange, og at han derfor burde oppfylle sine forpliktelser ved å

reise tilbake til klubben og spille for den. Rune Lange reiste tilbake til Tyrkia i slutten av februar 2001. Han spilte for klubben frem til slutten av mars måned. Det er ikke omtvistet at Lange heller ikke fikk rettidig lønn for denne perioden. Rune Lange fikk i mars tilbud fra Club Brugge, Belgia om å spille for denne klubben.

Den 23. mars 2001 tok Rune Lange ut stevning og begjæring om

Den 23. mars 2001 tok Rune Lange ut stevning og begjæring om midlertidig forføyning for Oslo byrett med påstand om at han hadde rett til å heve kontrakten med klubben, og at Trabzonspor Kubülü skulle pålegges å instruere det tyrkiske fotballforbundet om å frigi Rune Langes spillelisens til det belgiske fotballforbundet umiddelbart. Han krevet også dekket sine saksomkostninger. Ved Oslo byretts kjennelse av 27. mars 2001 fikk Rune Lange medhold i at Trabzonspor Kubülü var forpliktet til å medvirke til at spillelisensen blir overført til Club Brugge. Kjennelsen er rettskraftig. Rune Lange forlot Tyrkia og inngikk 30. mars 2001 en avtale med Club Brugge. FIFA utstedte en midlertidig spillelisens på grunnlag av Oslo byretts kjennelse. Rune Lange spiller fremdeles for denne klubben.

Oslo tingrett avsa 12 juni 2002 dom med slik *domsslutning*:

- 1 Rune Lange har rett til å heve kontrakten med Trabzonspor Kubülü med virkning fra 25.01.01.
- 2 Trabzonspor Kubülü er forpliktet til å instruere det tyrkiske fotballforbundet om å frigi Rune Langes spillelisens til det belgiske fotballforbundet.
- 3 Trabzonspor Kubülü dømmes til å betale til Rune Lange 3 587.104 - tremillionerfemhundreogåttisyvtusenettusendogfire - DEM innen 2 - to - uker fra forkynnelsen av denne dom, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 - tolv - prosent årlig rente, fra forfall til betaling skjer.
- 4 I saksomkostninger for Oslo tingrett betaler Trabzonspor Kubülü til Rune Lange 315.036 - trehundreogfemtentusenogtrettiseks - kroner, innen to uker fra forkynnelsen av denne dom, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 - tolv - prosent årlig rente, fra forfall til betaling skjer.

Oslo tingrett unnlot i sin avgjørelse av omkostningsspørsmålet, domsslutningens punkt 4, å ta med rettsgebyret, og retten avsa derfor tilleggsdom 13. november 2002, med slik *domsslutning*:

I saksomkostninger for Oslo tingrett betaler Trabzonspor Kubülü til Rune Lange 17 805 - syttentusenåttehundreogfem - kroner innen 2 - to - uker fra forkynnelsen av denne dom, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 - tolv - prosent årlig rente, fra forfall til betaling skjer.

Trabzonspor Kubülü har anket tingrettens dom til lagmannsretten, og Rune Lange har tatt til motmæle. Ankeforhandling ble holdt i Oslo tinghus 27 og 28 mars 2003. Ankende part var representert ved styremedlem og generalsekretær Yusuf Ziya Yilmaz som avga forklaring ved hjelp av tyrkisk tolk. Rune Lange møtte og avga forklaring. For øvrig ble det ført to vitner. Dokumentasjonen fremgår av rettsboken. Når det gjelder sakens nærmere bakgrunn vises det til tingrettens dom.

Den ankende part, Trabzonspor Kubülü, anfører i korte trekk:

Den ankende part hevder at tingretten har tatt feil både når det gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen. Retten har tatt feil når det gjelder grunnlaget for å heve kontrakten og i spørsmålet om å frigi spillelisensen. Tingretten har også tatt en uriktig avgjørelse i spørsmålet om Rune Lange er berettiget til erstatning.

Ved bevisbedømmelsen har tingretten lagt til grunn at Lange hadde foretatt stadige purringer på lønn, helt fra august måned og frem til han hevet kontrakten i januar 2001. Dette er ikke riktig. Oslo tingrett har også foretatt en uriktig rettsanvendelse når den er kommet til at det kontantoppgjør som

Rune Lange ble tilbudt 25. januar 2001 ikke suspenderte hevningsretten.

Rune Lange unnlot hele høsten å heve kontrakten selv om det forelå betalingsmislighold, han har derfor mistet retten til å heve i januar 2001. Tingretten har også på dette punkt foretatt en uriktig rettsanvendelse. Videre har tingretten tatt feil når den er kommet til at det ikke er grunnlag for avtalerevisjon etter avtaleloven §36.

Den ankende part erkjenner at etter ordlyden i kontraktens punkt 11 er det ikke tvil om at Rune Lange hadde rett til å heve avtalen, dersom hans lønn ikke var mottatt 45 dager etter forfall, som var den første uken i hver måned. Ordlyden er utgangspunktet, men kontrakten må tolkes.

Det er ingen ordinær forretningskontrakt som partene inngikk. Det er heller ikke en vanlig arbeidsavtale. De tvister som oppstår mellom fotballspillere og deres klubber løses ordinært av idrettens egne tvisteorganer, her i blant FIFA. Det foreligger ingen rettspraksis som viser at denne sakstypen behandles av de ordinære domstoler. Man står i dette tilfeller overfor en helt unik sak. Ved kontraktens inngåelse utbetalte klubben et « signing fee » på ca 2 000.000 norske kroner. Langes behov for punktlig betaling av lønn var derfor ikke det samme som i andre arbeidsforhold. Dertil kommer at han også fikk stilt leilighet og bil til fri disposisjon.

Ved en tolkning av kontrakten må retten legge vekt på hva som var partenes formål med bestemmelsen. Formålet med punkt 11 var at klubben fikk et press på seg til å oppfylle den økonomiske side av avtalen. Spilleren skulle ha trygghet for at han fikk sin lønn til rett tid. Formålet var ikke at spilleren ved forsinket betaling av lønn skulle kunne berike seg på klubbens bekostning. Prinsippet i norsk kontraktsrett om ytelse mot ytelse gjelder også for denne type kontrakter. Får Rune Lange medhold, brytes dette prinsipp, noe retten må være varsom med.

Ut fra rimelighetsbetraktninger må det foreligge sterke grunner for å fravike kontraktens ordlyd. For det første ble Lange den 25. januar 2001 tilbudt kontant oppgjør av hans totale utestående per 1. januar 2001. En arbeidstaker har plikt til å motta kontant betaling selv om det er avtalt at lønnen skal settes inn på en konto. Lagmannsretten må også legge vekt på at klubben har rett til å forvente at en spiller forholder seg positivt overfor klubben. Idrettens prinsipp om « fair play » gjelder i disse kontraktsforhold, og Lange pliktet positivt å medvirke til å løse problemene. Lange var klar over at det gamle styre i klubben ble kastet ved årsskiftet, og at det nye styres oppgave var å få klubben økonomisk på fote igjen. Dette forsterker at han den 25. januar burde ha tatt i mot kontantbetaling av den forfalte lønn. Unnlattelse av å motta oppgjør må føre til at han ikke kan påberope seg betalingsmislighold og mister hevningsretten.

Lange avsto kontantoppgjør, fordi han på dette tidspunkt ønsket å heve kontrakten. Han hadde i januar utsikt til å få en avtale med Club Brugge, noe han ikke hadde tidligere. Han ville ha i pose og sekk. Rune Lange dro allerede dagen etter han hadde hevet kontrakten til Brüssel, og det er grunn til å anta at hans agent Rune Hauge på dette tidspunkt forhandlet med Club Brugge.

Rune Lange plikter å varsle klubben om at han ønsket å heve avtalen forut for at han erklærte hevning. Det foreligger ikke noe skriftlig varsel. Det er vanlig kutyme og også rimelig at en kontraktspart gis et hevningsvarsel. Rune Lange måtte forstå at en hevning av kontrakten ville få meget store konsekvenser for klubben, som bare noen måneder forut hadde kjøpt spilleren for mer enn 8 millioner tyske mark. De samlede økonomiske konsekvenser av en hevning for klubben utgjør 53.267.000 norske kroner. Dette er dramatisk for en klubb av denne størrelse. Økonomien står ikke i forhold til den innsats som Lange har ydet ved å spille for klubben i bare 6 måneder.

Det medfører ikke riktighet at Lange har purret på sin lønn utover høsten med en slik intensitet som han hevder. Verken han eller Lisa Davey har purret skriftlig. Når Lange oppsøkte Aysun Karahasanoglu var det som oftest andre forhold han var misfornøyd med, som for eksempel bil, PC, TV etc.

Det foreligger ikke grunnlag for å heve kontrakten.

Subsidiært anføres at kontrakten må revideres etter avtaleloven §36. Det vises til at det av bestemmelsens ordlyd fremgår at retten kan ta hensyn til senere inntrådte forhold. Retten må foreta en konkret vurdering av om avtalen er urimelig og av om det er ubalanse mellom ytelse og motytelse, samt av de ulike økonomiske konsekvenser en hevning får for partene. Det er åpenbart

urimelig at Rune Lange i tillegg til den lønn han får fra Club Brügge skal motta lønn fra Trabzonspor Kubülü i mer enn to år.

Den ankende part har lagt ned slik *påstand*:

- 1 Trabzonspor Kubülü frifinnes.
- 2 Rune Lange tilpliktes å betale Trabzonspor Kubülü sakens omkostninger for så vel tingrett som lagmannsrett, med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall til betaling skjer.

Ankemoyparten, Rune Lange, har vist til tingrettens dom og for lagmannsretten anført:

Oslo tingretts dom er korrekt både når det gjelder bevisbedømmelsen og rettsanvendelsen.

Kontrakten ble inngått mellom en ung gutt på 23 år og den tyrkiske kjente klubb, Trabzonspor Kubülü. Klubben var åpenbart den sterke parten under kontraktsforhandlingene.

Lagmannsretten må for det første ta stilling til innholdet av kontraktens punkt 11. Det viktigste ved bestemmelsen er at den ikke bare er av erstatningsrettslig karakter, den har også pønål karakter. Bestemmelsen skulle forhindre klubben i å misligholde sine økonomiske forpliktelser. Dette fremgår også av klubbens argumentasjon i forbindelse med kontraktsforhandlingene vedrørende spørsmålet om det skulle stilles en bankgaranti. Rune Langes agent, Rune Hauge, som forhandlet kontrakten, hadde erfart fra andre fotballspillere at det hadde vært problemer med rettidig betaling av lønninger fra tyrkiske fotballklubber. Punkt 11, samt Langes forslag om bankgaranti i punkt 14, tok sikte på å sikre spilleren mot betalingsmislighold. Kontrakten punkt 11 har en klar ordlyd som underbygges av korrespondansen mellom partene. Klubben anførte at bankgaranti var unødvendig på grunn av den strenge bestemmelsen i punkt 11. Ordlyden i avtalen må derfor legges til grunn og klubben kan ikke i ettertid kreve at bestemmelsen sensureres med hjemmel i avtaleloven §36.

Partene hadde avtalt oppgjør i tyske mark, at lønnen forfalt den første uken i hver måned og at lønnen skulle innbetales til en bestemt bankkonto. Det skulle betales 1 1/2 prosent renter, dersom lønnen ble betalt senere enn 14 dager etter forfall. Det kontante oppgjør Lange ble tilbudt var ikke kontraktsmessig. Han var derfor ikke forpliktet til å ta imot oppgjøret, og han kunne risikert valuta- og skatteproblemer med de tyrkiske myndigheter, dersom han hadde tatt imot oppgjøret. I tillegg ble han ikke tilbudt fullt oppgjør. Oppgjøret omfattet ikke forfalte renter og ikke lønn for januar måned. Lange hadde også kunnet heve kontrakten som følge av antisipert mislighold, idet klubbens økonomi i januar var meget dårlig. Det foregikk således forhandlinger med klubbens kreditorer.

Trabzonspor Kubülü er en juridisk person og et skifte i klubbens styre er irrelevant for spørsmålet om det foreligger mislighold og virkningene av dette. Klubben visste før avtalen ble signert at et betalingsmislighold kunne få de mest alvorlige økonomiske konsekvenser. Klubben var klar over dette høsten 2000. I denne forbindelse vises det til den interne korrespondansen.

Det er heller ikke grunnlag for klubbens anførsel om at Lange har akseptert forsinket betaling av månedslønnen, idet han ikke hevet kontrakten ved de første betalingsmislighold. Klubben var heller ikke av den oppfatning mens kontrakten løp, jf Caner Cuvalcioglus notat av 17 . november 2000 og 9. januar 2001.

Trabzonspor Kubülü har anført at Lange hadde plikt til å varsle skriftlig om at han ville benytte sin hevningsrett før at han hevet kontrakten. Det bestrides at han hadde en slik plikt, jf Kai Krüger, Norsk Kontraktsrett, side 637. Kontrakten inneholder intet om en slik varslingsplikt. Det følger av kontraktens ordlyd at dersom lønnen ikke blir utbetalt innen 45 dager etter forfall, har Rune Lange rett til å heve kontrakten. Det vises også til at Lange, da han kontaktet klubbens president, samt trener, og purret på forfalt lønn, fikk til svar at han måtte spille bedre. Dette er ikke et akseptabelt grunnlag for at lønnen ikke ble betalt til rett tid.

Det bestrides videre at det er adgang til å revidere avtalen etter avtaleloven §36. Høyesterett har aldri anvendt denne bestemmelse mellom profesjonelle parter, jf Geir Woxholt, Avtaleinngåelse, ugyldighet og tolkning, side 372 følgende. Misligholdsklausulen er nøye overveid av begge parter før avtalen ble inngått, og Klubben visste nøyaktig hvor store økonomiske konsekvenser et betalingsmislighold kunne medføre. Den tok en bevisst risiko når den gjentatte ganger unnlot å

betale Rune Lange månedslønn ved forfall.

Den ankende part har lagt ned slik *påstand*:

1 Oslo tingretts dom av 12. juni 2002 med tilleggsdom av 13. november 2002 stadfestes dog slik at domsslutningens punkt 3 i dommen av 12. juni 2002 endres således:

Trabzonspor Kubülü dømmes til å betale til Rune Lange EUR 1.834.057,-, svarende til tidligere DEM 3.587.104,-, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 prosent årlig rente løpende fra 2 - to - uker fra forkynnelse av tingrettens dom av 12. juni 2002, til betaling skjer

2 Trabzonspor Kubülü dømmes til å betale sakens omkostninger for lagmannsretten,-, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 prosent årlig rente løpende fra 2 - to uker fra forkynnelse av lagmannsrettens dom til betaling skjer.

Lagmannsretten har kommet til samme resultat som tingretten og vil bemerke:

Sakens sentrale spørsmål er om det foreligger kontraktsbrudd fra klubbens side og hvilke konsekvenser dette i så fall skal få.

Kontraktens punkt 11 lyder:

11 - LATE PAYMENT

If any amounts payable under the terms of this contract remain outstanding 14 days after the due date interest shall be payable calculated at a rate of 1 1/2% per month. If any amounts due remain unpaid 45 days except for forced major such as earthquake, flood, fire, war, military operations of any character, terrorism which consequence beyond the Parties control, after the due date the player shall be entitled to an immediate free transfer and all amounts due under the terms of this contract including any amounts due after the date of the players free transfer shall remain payable.

Begge parter er enige om at etter bestemmelsens ordlyd foreligger det kontraktsbrudd fra klubbens side, idet lønnen for deler av september og hele oktober, november og desember 2000 ikke var betalt 45 dager etter forfall, som i henhold til kontraktens punkt 2 er « the first week of each month ». Det er enighet om at Rune Lange etter ordlyden da var berettiget til å heve avtalen, og klubben forpliktet til straks og uten godtgjørelse å overføre hans spillelisens i samsvar med FIFA's regelverk, jf punkt 11 « an immediate free transfer ». Det er også enighet om at klubben etter avtalens ordlyd ved mislighold var forpliktet til å oppfylle den økonomiske side av kontrakten, det vil si betale Rune Lange 1 1/2 prosent månedlig rente av forfalt lønn, samt lønn i hele den gjenværende kontraktperiode også etter at spillelisensen var overført og han ikke lenger spilte for klubben.

Det er videre enighet mellom partene om at de økonomiske konsekvenser for klubben ved kontraktsbrudd, hvis tingrettens dom stadfestes, vil bli at Rune Lange totalt har kostet klubben kr 53.267.000 (DM 12.960.405), jf tilsvarende av 10. mai 2001 til Oslo byrett side 11 punkt 3.2.

Spørsmålet blir om kontraktens klare ordlyd skal fravikes, fordi det må innfortolkes de reservasjoner som klubben har anført.

Lagmannsretten legger til grunn at Rune Hauge i mai og juni måned 2000 førte forhandlinger med klubben om « kjøp » av Rune Lange og de kontraktsbetingelser han skulle få, dersom han aksepterte å spille for klubben. I brev av 3. mai 2000 oversendte Rune Hauge ved Lisa Davey et kontraktsforslag for diskusjon. Forslagets punkt 13 er liklydende med punkt 11 i den endelige kontrakt. Forslagets punkt 14 « BANK GUARANTEE » er ikke med i den endelige avtalen. Det fremgår imidlertid av den dokumenterte korrespondansen at partene nøyte diskuterte disse bestemmelser og at man forsto innholdet av bestemmelsene. Om bankgarantien uttaler klubben i

telefaks av 26. mai 2000 følgende:

Our presedent rejects this clause as well. He said « The 13. and 14. clause are to examined together. Because if we accept the player's immediate free transfer in case of any amounts due remain unpaid 45 days after the due date, why is a bank guarantee necessary ? Why do we create a situation to cause player free by not paying his salary after we made a great deal of cash ? I mean why do we need to throw amount of 6.500.000.- DEM cash and the following salaries away ? He added « We have already given a guarantee by agreeing on a period of 45 days. »

I stedet for bankgaranti ble det også drøftet garanti fra enten det tyrkiske fotballforbund eller FIFA, jf brev fra LIBERO LIMITED av 28. juni 2000, men uten at en slik garanti ble tatt inn i kontrakten. I telefaks av 30. juni 2000 fra klubben til Rune Hauge fremgår det:

The only thing Rune gets from club is his salary. And he will take those on time every month. It's normal for each player, same for Rune. Besides, we give him a guarantee for free transfer in case of any amounts due remain unpaid 45 days after due date. This is the bigger guarantee than FIFA and Turkish Football Federation will give. Moreover, it is not logical to put his service in danger by delaying his salary after having spent so much money.

Lagmannsretten legger etter dette til grunn at klubben fullt ut forsto de økonomiske konsekvenser av avtalens punkt 11, dersom klubben misligholdt de månedlige utbetalinger.

Det er på det rene at klubben helt fra starten ikke betalte Rune Lange lønn ved forfall. Så vel lønnen i august, som en del av september lønnen ble først betalt i oktober med en sjekk i US - dollar, selv om det av kontraktens punkt 2 fremgår at lønnen skal betales i tyske mark, og at den skal utbetales til en nærmere angitt bankkonto. Lisa Davey hadde i telefaks av 7. september 2000 informert klubben om hvilken bank og kontonummer lønnen skulle innbetales til i samsvar med kontraktens punkt 3. Klubben bestrider heller ikke at Rune Lange allerede i september hadde rett til å heve kontrakten, men bestrider at Rune Lange den 25. januar 2001 hadde denne rett.

Klubben anfører at Lange var forpliktet til å motta det kontantoppgjør han ble tilbudt 25. januar 2001. Det hevdes også at det ikke er uvanlig at fotballklubber har økonomiske vanskeligheter som fører til at spillere får utbetalt sin lønn for sent, og at selv om FIFA ikke aksepterer en slik praksis, mener man at slike problemer bør løses på en vennskapelig måte. Det fremgår videre at FIFA er kjent med at Trabzonspor Kubülü har hatt finansielle problemer.

Lagmannsretten legger til grunn at Rune Lange noen dager før han skriftlig hevet kontrakten hadde bestemt seg for å forlate Trabzonspor Kubülü, fordi han ikke hadde mottatt lønn for januar måned ved forfall og heller ikke hadde fått betalt lønn for de siste 3 måneder i år 2000. Han drøftet dette med sin agent, og avtalen ble at Lisa Davey skulle utarbeide et hevningsbrev, som hun skulle sende ham på telefaks til klubbens kontor, fordi han selv ikke hadde telefaks. Rune Lange trente om morgenen den 25. januar og kom til klubben for å spise lunsj. Han ble da kontaktet av Caner Cuvalcioglu, leder for prof-saker (Manager-Professional Affairs) og bedt om å komme inn på hans kontor. Her ble han overrakt en plastpose med penger. Beløpet tilsvarte månedslønn for oktober, november og desember 2000. Etter å ha tenkt seg om nektet Rune Lange å ta imot beløpet, blant annet fordi betalingen ikke omfattet renter på lønnen for 2000 og forfalt lønn for januar 2001. Lange var også usikker på om han i henhold til valutabestemmelsene i Tyrkia hadde lov til å være i besittelse av et så stort kontantbeløp. Videre var han usikker på de skattemessige konsekvenser. Rune Lange gikk deretter til kontoret hvor telefaksen fra Lisa Davey lå og ventet på ham. Han signerte brevet hvor han hevet kontrakten og ba om å få tale med leder for prof.-saker, men han var ikke lengre til stede. Aysun Karahassnoglou, som var den eneste i klubben som talte godt engelsk, og som var den Lange hadde henvendt seg til når han purret på lønn og andre forhold som skulle ordnes, nektet å ta imot hevningsbrevet. Lange ba henne derfor om å sende brevet med hans signatur på telefaks tilbake til Lisa Davey, for å sikre seg bevis på at brevet var signert og forsøkt levert den

25. januar 2001. Dagen etter, den 26. januar, reiste Rune Lange til Brussel.

Trabzonspor Kubülü skrev, 25. januar 2001, et brev til Lange, hvor klubben beklaget at lønnen for oktober, november og desember 2000, samt deler av lønnen for september 2000 ikke var blitt betalt av det forrige styre, og meddelte at hele dette beløp med renter vil bli overført til hans lønnskonto samme dag. Rune Lange benekter at han har mottatt brevet. Det er enighet mellom partene om at beløpet først ble overført den 29. januar.

Etter lagmannsrettens oppfatning var Rune Lange ikke forpliktet til å ta imot det kontantbeløp han ble tilbudt den 25. januar 2001. Som det fremgår over omfattet beløpet ikke januarlønnen, renter og den del av septemberlønnen som ennå ikke var betalt. Oppgjøret var således ikke fullstendig og dermed ikke kontraktsmessig. Det var heller ikke i samsvar med det partene hadde kontraktsfestet, idet Lange etter kontrakten hadde rett til å kreve beløpet innbetalt til den oppgitte bankkonto.

Lagmannsretten kan heller ikke se at Lange har mistet retten til å heve kontrakten, fordi han ikke i tide varslet klubben om at han ville benytte hevningsretten.

Det står intet i kontrakten om at Lange plikter å varsle klubben, dersom han vil benytte sin rett til å heve avtalen. Det er ikke bestridt at han allerede i september hadde rett til å heve, idet det da forelå betalingsmislighold med hensyn til august lønnen, og at det i september ikke kunne oppstilles en varslingsplikt. Heller ikke formålet med punkt 11 tilsier at man må innfortolke en plikt til å varsle om hevning. Etter dette kan lagmannsretten ikke finne noe grunnlag for å innfortolke en varslingsplikt for Rune Lange.

Etter lagmannsrettens syn har det ikke betydning i saken at klubben fikk nytt styre ved årsskiftet 2000/2001. Misligholdet hadde vart lenge, og Lange hadde ingen plikt til å vente på eventuelle tiltak fra det nye styret. Videre skal det bemerkes at det ikke er sannsynliggjort at Langes hevning hadde sin årsak i tilbud fra Club Brugge.

Klubben har videre anført at retten til å heve er bortfalt, fordi Lange ikke hevet kontrakten ved de første mislighold, og derfor må anses for å ha akseptert at brudd på punkt 11 ikke gir umiddelbar hevningsrett. Lagmannsretten er ikke enig i dette. Det finnes ikke noe rettslig grunnlag for å fastslå at Rune Lange skal ha akseptert at lønnen kan utbetales etter forfall, med den virkning at han mistet retten til å heve, fordi han ikke umiddelbart eller i løpet av høsten gjorde bruk av hevningsretten. Retten finner bevist at Lange reklamerte over de gjentatt betalingsmislighold. Han har derfor alle sine rettigheter i henhold til kontrakten i behold. Det kan ikke innfortolkes et krav om at reklamasjonen skal skje skriftlig eller under trussel om heving av avtalen. Lange har forklart at han muntlig purret på lønnen sin flere ganger om uken. Han purret også på leilighet, bil, TV, PC med mer, men hovedklagene gikk på manglende lønnsutbetalinger. Han klaget til sin trener, til klubbens president, samt til Caner Cuvalcioglu og Aysun Karahasanoglu. Han fikk av trener til svar i november 2000 og januar 2001 at han måtte spille bedre for å få lønnen sin. Det vises også til at Lisa Davey skriftlig ved telefaks av 20. november 2000 til Aysun Karahasanoglu har meddelt at lønnen til Rune Lange ikke var rettidig betalt.

Lagmannsretten kommer etter dette til at Rune Lange hadde rett til å heve kontrakten den 25. januar 2001 på grunn av klubbens gjentatte og bevisste betalingsmislighold, som må anses for å være vesentlig.

Klubben har subsidiært anført at avtalen må revideres etter avtalelovens §36, fordi de økonomiske konsekvenser av at kontrakten heves er så katastrofale for klubben at det vil være urimelig at den skal oppfylle avtalen.

Lagmannsretten legger som nevnt over til grunn at partene inngikk avtalen etter forhandlinger og at avtalen var vel gjennomtenkt fra begge parter side. Begge parter hadde den fulle forståelse av de økonomiske konsekvenser et betalingsmislighold ville kunne få. Det er ikke inntrådt noe ekstraordinært, som partene ikke på forhånd kunne forutse. Klubben har hele tiden vært klar over konsekvensene av at lønnen ikke ble betalt i tide, jf klubbens interne korrespondansen i brev av 10. oktober og 17. november 2000 fra Caner Cuvalcioglu til hovedregnskapsfører. Caner Cuvalcioglu var den sentrale personen for de utenlandske spillere både under det gamle og det nye styre. Han var fullt ut klar over de avtalefestede konsekvenser ved at lønnen ble betalt senere enn 45 dager etter forfall. Kontrakten er inngått mellom profesjonelle parter, en kjent tyrkisk fotballklubb og en

fotballspiller ved hans agent, Rune Hauge.

I denne sak er kontrakten inngått mellom likeverdige parter, og begge har utvilsomt forstått innholdet og konsekvensene av avtalen. Det er opplyst at klubben har kjøpt flere utenlandske spillere for millionbeløp og selv om avtalen får store økonomiske konsekvenser for klubben, foreligger det ikke slike tungtveiende grunner som kreves for at lemping kan skje etter §36, jf Viggo Hagstrøm, Obligasjonsrett, 2003 side 288 og 289, hvor det også er henvisning til den sentrale rettspraksis.

Etter bevisførselen finner lagmannsretten uklart hva som, hvis retten stadfester tingrettens dom, vil skje med det beløp på DM 3 500.000 som Club Brügge synes å ha deponert i forbindelse med engasjementet av Rune Lange. Forholdet er likevel så dårlig opplyst at retten ikke har kunnet ta hensyn til dette ved vurdering av avtaleloven §36.

Etter dette er lagmannsretten kommet til at det ikke er grunnlag for å revidere avtalen etter avtaleloven §36.

Tingrettens dom blir å stadfeste, dog slik at domsbeløpet må omgjøres til euro, idet tyske mark ikke lenger er gjeldende valuta.

Anken har vært forgjeves, og den ankende part må erstatte motpartens saksomkostninger for lagmannsretten i samsvar med hovedregelen i tvistemålsloven §180 første ledd. Det foreligger ikke særlige omstendigheter som gir grunn til å fritta for saksomkostningsansvaret. Advokat Dag Steinfeld har inngitt omkostningsoppgave på totalt kr 136.417. Salæret er oppgitt med kr 108.675 og utlegg med kr 27.742. Den ankende part har ikke hatt kommentarer til omkostningsoppgaven. Retten tar kravet til følge, idet omkostningene anses nødvendige for å få saken betryggende opplyst. Lagmannsretten er enig i tingrettens omkostningsfastsettelse inklusiv den som ble fastsatt i tilleggsdom av 13. november 2002.

Dommen er enstemmig.

Domsslutning:

1. *Oslo tingretts dom av 12. juni 2002 med tilleggsdom av 13. november 2002 stadfestes, dog slik at domsslutningens punkt 3 i dommen av 12. juni 2002 endres således:*

Trabzonspor Kubülü dømmes til å betale til Rune Lange 1 834.057 - enmillionåttehundreogtrettifiretusenfemtisyv - EUR (svarende til DM 3.587.104) med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 - tolv - prosent årlig rente løpende fra 2 - to - uker fra forkynnelse av tingrettens dom av 12. juni 2002, til betaling skjer.

2. *I saksomkostninger for lagmannsretten betaler Trabzonspor Kubülü til Rune Lange 136.417 - ethundreogtrettisekstusenfirehundreogsytt - kroner, med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven §3 første ledd 1. punktum, for tiden 12 prosent årlig rente fra 2 - to - uker etter forkynnelse av lagmannsrettens dom til betaling skjer.*

Sist oppdatert 8. januar 2008